

Komplexusok

Amit öt éve írtál, és akkor még húsz sem voltál,
én húszévesen
tanultam megkötni a cipőmet.

Még tegnap sem tudtam semmit,
tegnapról mára virradóra
tanultam mindent, amit tudok.

És most is csak relatív, hogy tudok bármit is:
holnap majd belenézek a tükörbe, és ő majd megvetően
vagy együtt érzően,
amilyen napja van, megcsóválja nagy kínnal fésült fejét.

Huszonhárom sem voltál, mikor megfejtetted,
hogyan működik nagyon pici és hatalmas között minden,
Én huszonhárom évesen csukott szemmel
felírtam a nevem
egy szelet papírra,
hogyan most ítéltessem el.

Ha becsukom a szemem, az segít, mert olyankor
én magam nem tudom megítélni,
és ha nem tudok ítélni, lehetek kicsit közömbös.
Mégis megrendülök minden alkalommal.

Huszonöt voltál, amikor leterített a burjánzó csomó a
tüdődben,
és valahogy addigra leéltél egy egész életet.
Úgy érzem, erre én halálom napjáig sem leszek képes.

Lány, akit hordok

Minél magasabbnak képzeltem magam,
annál kisebb lettem,
végül belefértem mindenbe.

Azt képzeltem, ismerem évek óta,
szőke hajában műanyag epres csat voltam
szabadidőmben,
máskor elfoglalt körmölése,
bonyolult nyúlánk vonásai a lapon,

bármi, ami igazán fontos lehet,
mindennapjai része,
ami nélkül nem érezné teljesnek magát.

A mesék, amiket meséltek róla, szólhattak volna rólam!
Gyűlölködő manó. Ennyire összementem.

Próbálom visszafejteni
addig a pontig, amikor

elszabadult varrógépként
öltöttem lassan egymáshoz
a széleket felettem,

mégis valahogy a gyomromban éreztem a szúrásokat –

most az ollót,
az élet, ahogy a varratok között halad:
apró állatok koponyáit bontják így fel
egyes köpenybe bújít, testesebb állatok.

Szervizben

Tudja, a gond veleje az –
mondja a nő a szervizben –,
én abban a hitben éltem, hogy a képernyőt
ez az üvegszerű, láthatatlan
védőlap borítja. –

Kabátja ujja foltokban sárga,
Hajat vagy egy hete nem mosott. –
Napokig kapartam, miután
leesett képernyővel előre, mondhatni,
pofára a járdaszegélyen.
Azonnal szétszaladtak a repedések,
mint pókháló... vagy gombafonál. –
A nyelvével forgatja a szavakat, hogy melyik hasonlat
tetszik is neki inkább. –
Egy pontból a sok repedés, végigkúsztak
az arcán.
Azt hittem tehát, csak a lényegtelen,
biztonsági okokból feltapasztott fedőfólia,
ám többnapos konok feszegetés
után sem mozdult,
ekkor ijedtem meg –
mondja –,
hogymost akkor örökké így marad? –
A kislányt nézem,
akit a bal kezében szorongat,
beöltöztetve melegen, kihordott hajlatú ruhákba,
télikabátja ujjain zsinórra fűzött,
egyujjas kesztyű;
sötét, egyenetlenül nyírt haj alatt
pókháló vagy esetleg
gombafonáltól befutott
kerek, értetlen arc.

Szort

Díszvacsorára készülődöm
egy gyilkosul tétlen kedd délelőtt.
Meghívó nincs,
de készen kell állni:
próbálom magam elé a darabokat, számolom
a flittereket és az öltéseket,
mennyi a szándékos,
mennyi az átgondolatlan és véletlenszerű.
Az átgondolatlanok közül melyik sikerült szinte bájosra mégis.

A padlóra rámolom
az évek óta elő sem került rongyokat.
Ígazából annyira nem borzalmasak, mármint
akad egy-egy teljesen korrektül felvarrt
gomb, vagy tisztességesen beültetett
válltömés.
Vállalható, mondhatni, iparos munka.

Talán fel is gőzölöm kicsit,
helyére igazítok pár hajtást,
pusztán sajnálatból, és hogy
mégse legyen értelme pont most
kibaszní az ablakon.

Egy percig sem gondolom, hogy megérdemel bármi
lényegi figyelmet.
Összehajtogatva visszakerül
ugyanarra az alsó polcra és
azonnal elfelejtem.

Sterilfehér

Ezzel csak úgy találkoztam:
tökéletesen megvilágított szobában,
ahol minden áldozatos előmunkálat eredménye:
a szög,
a szűrő,
a hang
mérnöki pontossággal beállított,
a kiváltott reakció szándékolt és sima:
afféle komfortos,
személytelen gyász.

Nem tűröm,
hogy másként,
rosszul világítva,
tartás nélkül,
esetlen hangokkal,
ostobán.

* * *

Tudom, hogy van három ember a földön,
akit soha semmi baj nem ért,
még a körmét sem csípte ajtó és ajtókeret közé,
térdét sem verte le a betonon soha,
soha semmiben nem
szenvedett hiányt:
te jó ég, micsoda rettegés lehet egy napjuk is.

Forró italokról

Mindig a másnapi csésze kávéfőzőm le.
Ilyen derülátó vagyok?
Vagy ilyen képtelen utolérni magam?

Eszembe jut, lesz-e majd egy utolsó, ami napokig savanyodik a
komódon, vagy addigra leszokom;

nem tesz jót a közérzetemnek abban a korban, és mintha
barna por ülne a nyelvem alá,
nőne a körmeimbe tőle.

Ezért akkor már csak a filteres Earl grey –
éppen csak leforrázzák, s kapják is ki a vízből.

Az utolsó nem savanyodik napokig a komódon:
lefejtik a foltos ujjakat, és a mosogatóba öntik.

nyúl

amit most úgy elmondanék hogy
úgy elzsibbadt a lábam
úgy szeretlek

semleges tej szálló szól a rádióból
mondom helyette
és felnevensz

szerintem megértetted azért